Прагну тільки померти я...
У хвилину прощання, ридаючи,
Говорила вона мені:
"Сапфо, бідні з тобою ми!
Ні, не можу тебе я покинути!"
Я ж тоді відказала їй:
"Мила, їдь собі з радістю,
Лиш мене не забудь, пригадай лише,
Що була мені люба ти,
Не забудь і того, що нам
Довелося зазнати прекрасного.
Як колись запашні вінки
І з троянд, і з фіалок ми
Навесні заплітали й квітчалися,
Як квітками й зелом густим,
Мов намистом із зелені,
Шию ніжну собі ти прикрасила,
Як колись поливала ти
Золоті свої кучері
Ароматного мира струмочками,
Як рукою прекрасною
Простягала ти келиха —
І солодкий напій я тобі лила..."